

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem
ve věci

žalobců: a) B. R., narozený „X“,
b) M. R., narozený „X“,
oba státní příslušnost Afghánistán, oba t. č. pobytem v Zařízení pro
zajištění cizinců Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem,
oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01, Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2017, č. j. KRPU-245948-18/ČJ-2017-040022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 21. 12. 2017, č. j. KRPU-245948-18/ČJ-2017-040022, jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

byl žalobce a) podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal 19. 12. 2017 v 18:00 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobci předeslali, že žalovaná porušila § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, § 3, § 50 odst. 2 až 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 3 odst. 2 a čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III, čl. 3 a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Namítali, že žalovaná trvala na realizaci a uskutečnitelnosti jejich předání do Bulharska a Rumunska v rámci stanovené doby zajištění, ale zcela opomenula, zda je jejich předání alespoň potenciálně možné. Posouzení reálného předpokladu naplnění účelu zajištění by podle žalobců mělo být nezbytnou náležitostí každého rozhodnutí o zajištění či prodloužení zajištění. S poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 248/2014 a 1 Azs 142/2017 žalobci konstatovali, že policie je při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a to v rozsahu, zda není předání *a priori* vyloučené. Přemístění do Bulharska či Rumunska s sebou podle žalobců nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
3. K situaci v Bulharsku žalobci uvedli, že organizace Human Rights Watch (dále jen „HRW“) ve zprávě ze dne 18. 9. 2014 poukázala na porušování zásady *non-refoulement* ze strany bulharských úřadů v případě žadatelů o mezinárodní ochranu ze Sýrie, které bulharská policie navrátila do Turecka, přičemž někteří z nich byli vystaveni fyzickému násilí ze strany bulharské policie. V lednu 2014 Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“) vyzval k pozastavení transferů do Bulharska, neboť shledal, že žadatelé o mezinárodní ochranu tam běžně nemají přístup k základním službám, čelí dlouhému čekání na registraci žádosti, čímž jsou zbaveni svých základních práv a vystaveni riziku svévolného zadržování. UNHCR dále uvedl, že existují vážné problémy při přístupu k spravedlivému a účinnému azylovému řízení, žadatelé jsou posíláni do Turecka a osobám předávaným do Bulharska podle nařízení Dublin III je často odepřen přístup k efektivnímu posouzení jejich žádosti o azyl, a proto může návrat do Bulharska znamenat riziko vyhoštění do země, kde bude jejich život ohrožen. Žalobci podotkli, že také mezinárodní nevládní organizace Amnesty International ve zprávě z března 2014 vyzvala členské státy k tomu, aby neposílaly žadatele o azyl zpět do Bulharska. Ke shodným závěrům došli podle žalobců i poslanci Evropského parlamentu, kteří navštívili Bulharsko v únoru 2014.
4. Podle žalobců bylo přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska s ohledem na systematické problémy v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a v přijímacích podmínkách žadatelů pozastavenou většinou členských států Evropské unie. S odkazem na zprávy ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. 2. 2014 a 17. 10. 2014 žalobci výslovně zmínili Dánsko a Belgie. Podotkli, že UNHCR sice

v revidujícím stanovisku z dubna 2014 shledal částečné zlepšení podmínek v Bulharsku a zrušil předchozí výzvu k nenavrácení do Bulharska, nicméně současně apeloval na členské státy, aby prováděly individuální posuzování konkrétních případů, a to zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám žadatelů. UNHCR zároveň konstatoval přetrvávání závažných nedostatků v tamním azylovém systému, pro které mohou existovat důvody nepřemísťovat určité skupiny osob, obzvláště osoby se specifickými potřebami nebo zranitelné osoby. UNHCR podle žalobců zdůraznil, aby členské státy prováděly před přemístěním do Bulharska individuální posouzení každého jednotlivého případu. Ačkoli se i v případě žalobců vzhledem k jejich věku, především ve vztahu k nezletilému žalobci b), jednoznačně jedná o zranitelnou skupinu, žalovaný tuto skutečnost zcela opomenul.

5. Žalobci připomněli, že UNHCR sice výzvu k nepřemísťování uprchlíků do Bulharska zrušilo, nicméně další organizace své výzvy členským státům proti přemísťování do Bulharska ponechaly. Zejména mezinárodní nevládní organizace European Council in Refugees and Exiles (dále jen „ECRE“), která sdružuje 87 nevládních organizací z celé Evropy, dne 7. 4. 2014 vyzvala k pozastavení transferů do Bulharska, a to navzdory snahám bulharské vlády zlepšit podmínky pro uprchlíky. ECRE uvedla, že si lidé v uprchlických táborech si stěžují na nedostatek potravin, špatné hygienické podmínky, policejní násilí, korupci a přeplnění středisek, nedostatečná zdravotní péče má v některých případech za následek smrt žadatelů o azyl a rasistické útoky zůstávají nevyřešeny. Zpráva HRW ze dne 31. 3. 2015 podle žalobců popisuje usmrcení dvou uprchlíků z Iráku po údajně násilném zásahu pohraniční stráže při překračování turecko-bulharských hranic. Stejnou cestou cestovali i žalobci. HRW připomněla, že násilí a svévolné navracení uprchlíků ze strany bulharských státních orgánů na hranici s Tureckem je předmětem vážných znepokojení již od poloviny roku 2013. Jenom v loňském roce (ve vztahu k citované zprávě se jedná o rok 2014, pozn. soudu) HRW podle žalobců zaznamenala 44 incidenty týkající se 519 osob zejména ze Sýrie a Afghánistánu, jež bulharská pohraniční policie zadržela a svévolně vrátila do Turecka. Násilí při těchto incidentech nebylo výjimkou. Bulharsko podle HRW porušuje evropské a mezinárodní právo tím, že odpírá uprchlíkům přístup k azylové proceduře.
6. K podmínkám v Rumunsku žalobci zmínili zprávu Ministerstva zahraničí USA, podle které azylový zákon sice zakazuje vyhoštění, extradici či násilnou deportaci žadatelů o azyl, nicméně bylo učiněno mnoho výjimek především v případech, které spadají pod zákony o terorismu. Objevilo se několik nařčení ohledně zamítnutí přístupu do země, mnoho žadatelů o mezinárodní ochranu, včetně Syřanů, kteří přicestovali přes Černé moře v únoru 2015, bylo obviněno z nelegálního vstupu a z pašování svých rodinných příslušníků, zatímco jejich žádosti byly odmítány. Pohyb žadatelů v rámci země není omezen, ale legislativa přijatá v roce 2015 umožnila umístování žadatelů, kteří představují nebezpečí pro národní bezpečnost nebo zneužívají azylového systému, do detence, běžní žadatelé mohou být zadrženi až na šedesát dnů. Neziskové organizace a UNHCR vyjádřili obavy, že vážný výraz zneužívání azylového systému může vést k neoprávněnému umístování migrantů do detence. Zákon umožňuje čtyři restriktivní opatření umožňující omezit vnitřní pohyb žadatelů o mezinárodní ochranu. První dvě stavují povinnost pravidelně se hlásit Generálnímu inspektorátu pro migraci a přebývat v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

místním přijímacím středisku (tzv. alternativy detence). Třetím opatřením jsou speciálně vytvořené uzavřené oblasti, kam mohou být žadatelé umístěni maximálně na šedesát dnů za účelem provedení azylového procesu, existuje-li riziko útěku, nebo představuje-li žadatel nebezpečí pro národní bezpečnost. Úřady také mohou umístit žadatele do administrativní detence ve veřejném vazebním centru, pokud jsou předmětem rozhodnutí o přemístění do jiné země Evropské unie podle nařízení Dublin III, nebo byli označeni za nežádoucí z důvodu národní bezpečnosti a mají být odstraněni ze země. Veřejná vazební centra jsou běžně užívána k detenci zadržených nelegálních migrantů. Doba detence ve veřejném vazebním centru může být pravidelně prodlužována až na osmnáct měsíců. Žadatelé o azyl čelí překážkám v přístupu k azylovému systému, uznání uprchlíci překážkám v přístupu ke vzdělání, bydlení či zdravotní péči.

7. Z uvedeného podle žalobců jednoznačně vyplývá, že jejich předání do Bulharska i Rumunska s ohledem na jejich zranitelnost a věk s sebou z důvodu existence systematických nedostatků

v Bulharsku i Rumunsku, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Zajištění je proto podle žalobců nezákonné a není důvod k omezení jejich osobní svobody, neboť účel zajištění nemůže být naplněn. Zdůraznili, že z pohledu skutkového stavu rozhodného k datu vydání napadeného rozhodnutí není jejich předání reálné. K tomu poukázali na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle kterého o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince pravděpodobně nebude možné uskutečnit. Žalovaná se podle žalobců omezila jen na obecné konstatování, nevyvinula žádnou snahu o objektivní zjištění situace v Bulharsku a v Rumunsku a nesplnila svou povinnost náležitě zjistit skutkový stav ohledně podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu v těchto zemích, čímž porušila § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 správního řádu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 248/2014 žalobci upozornili na nedostatečnost vyjádření žalované k možnosti systematických nedostatků

v azylovém řízení a podmínek přijetí žadatelů s tím, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, když dostatečně neuvádí úvahy, jimiž se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí. Žalobci shrnuli, že žalovaná nezjistila stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a neopatřila si dostatek důkazů. Tím, že odkazuje na obecné informace, žalovaná podle žalobců způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

8. Žalobci dále namítali, že žalovaný nepostupovala podle kritérií pro určení členského státu stanovených v kapitole III nařízení Dublin III. Citovali z preambule tohoto nařízení, že při jeho uplatňování by členské státy měly mít na mysli především nejlepší zájem dítěte (odst. 13)

a odchýlit se od kritérií příslušnosti zejména z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit rodinné příslušníky (odst. 17). Žalobci upozornili na to, že ve správním řízení uváděli, že jejich otec, bratr a malá sestra žijí v Anglii, otec je již občanem Velké Británie, což mohli i prokázat, ale nedostali k tomu příležitost. Žalovaná se však s přítomností rodinných příslušníků žalobců ve Velké Británii ve světle kapitoly III čl. 7 odst. 3 nařízení Dublin III vůbec nevypořádala a tuto skutečnost brala žalobcům za přítěž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s tím, že se budou pokoušet neoprávněně cestovat do Anglie. Žalobci s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 46 Az 3/2016 uvedli, že žadatel musí být dotázán na případný pobyt svých rodinných příslušníků v některých členských státech a na případné skutečnosti bránící jeho návratu do státu jinak příslušného podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, což je nezbytné k zajištění práva žadatele na spravedlivý proces, zejména práva být slyšen a uvádět pro věc významné skutečnosti. Žalovaná nebrala tvrzení žalobců o rodinných příslušnících ve Velké Británii v potaz a jen obecně konstatovala reálnost předání do Bulharska a Rumunska. Chybějící úvaha o možnosti předání do Velké Británie podle žalobců představuje porušení § 68 odst. 3 správního řádu, tj. povinnosti náležitého odůvodnění rozhodnutí. Žalobci poukázali také na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5 A 133/2010, podle kterého se v případě zajištění cizince s nezletilým dítětem musí správní orgán zabývat tím, zda nejde o nepřiměřený zásah do práv nezletilého dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte.

9. Podle žalobců postupovala žalovaná nezákonně a vzhledem k tomu, že se ve svém rozhodnutí otázkou reálnosti jejich předání zabývala pouze na základě obecného konstatování bez bližšího posouzení situace v Bulharsku a Rumunsku, a v důsledku absence posouzení předání do Velké Británie je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobci zdůraznili, že zbavení osobní svobody jednotlivce musí být vždy výjimečným opatřením, při nemožnosti uplatnit mírnější donucovací prostředky, musí trvat co nejkratší dobu a být úzce spjato s účelem zajištění. Podle žalobců nemůže být zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová jediným dostupným opatřením, poslední možností pro cizince v jejich situaci, neboť žalovaná je povinna postupovat za každých okolností přiměřeně a s ohledem na ochranu základních práv a svobod, zejména práva na osobní svobodu a práva na rodinný a soukromý život. Žalobci uzavřeli, že nebyl dostatečně posouzen nejlepší zájem dítěte.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Konstatovala, že žalobce a) v době svého zajištění uváděl ke své osobě nepravdivé údaje s cílem získat postavení osoby mladistvé, a zajistit si tak větší práva jako osoba nezletilá bez doprovodu; svou pravou identitu přiznal až po lékařském posouzení na základě kostního věku. Žalobce b) uváděl při svém zajištění pozměněné jméno a příjmení. Žalovaná připomněla, že ona nevede řízení podle nařízení Dublin III a není v postavení, aby určovala příslušný stát odpovědný za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. V době odhalení nelegálně pobývajícího cizince a rozhodnutí o jeho zajištění není dublinské řízení ještě zahájeno, zahajuje se na podnět žalované většinou na základě shody otisků prstů v systému EURODAC. Žalovaná poznamenala, že v případě žalobců byly zjištěny shody pro Bulharsko a Rumunsko. Vzhledem k této skutečnosti musela žalovaná posoudit, zda není předání žalobců do těchto států vyloučeno. Zdůraznila, že této povinnosti dostála a své závěry shrnula na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí.
11. Ke zprávám zmiňovaným žalobci žalovaná uvedla, že jsou staré a nic nevypovídají o současném stavu, a proto jsou nepoužitelné. Dodala, že samotní žalobci neuvedli žádné skutečnosti, které by žalované dávaly indicie vedoucí k jinému závěru, než že jejich předání do Bulharska je možné. To, že měli na výběr buď požádat o azyl, nebo být deportováni, je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

naprosto logický přístup běžný ve všech státech Evropské unie. Žalovaná podotkla, že sami žalobci se po dvou měsících pobytu v Bulharsku rozhodli nelegálně tento stát opustit, aniž vyčkali, jak jejich žádost o mezinárodní ochranu dopadne. Zpráva Ministerstva zahraničí USA o Rumunsku podle žalované v žádném případě neprokazuje naplnění čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť i v České republice je při dodržení zákonných podmínek možné žadatele o mezinárodní ochranu umístit do zařízení pro zajištění cizinců. Nic z uvedeného se pak netýkalo žádného z žalobců, jimž byl vstup do azylového procesu umožněn, byli umístěni v uprchlických táborech, nikoli v detenci, a opětovně nesetřvali na území do konečného rozhodnutí o jejich žádosti, ale nelegálně cestovali dále do Evropy.

12. Podle žalované žalobci vlastní vinou snížili svou důvěryhodnost, neboť uváděli ke své totožnosti jiné údaje. Z tohoto důvodu žalovaná nepřistoupila k odůvodňování systémových nedostatků azylového systému ve Velké Británii, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí měla k dispozici pouze tvrzení ne zcela důvěryhodných osob, že mají otce ve Velké Británii, což v průběhu 48 hodin od prvotního omezení osobní svobody, resp. v mnohem kratší době od sepsání vysvětlení se žalobcem a), nebylo reálné ověřit. Žalovaná poznamenala, že samotné Dublinské středisko nejprve odeslalo žádost o zpětvzetí do Rumunska, a teprve po ověření údajů a dalším pohovoru se žalobci stanovilo jako odpovědnou zemi Velkou Británii, kam následně odeslalo příslušnou žádost.
13. K námitkám, že nepostupovala podle kritérií pro určení členského státu v nařízení Dublin III, žalovaná zopakovala, že není orgánem vedoucím dublinské řízení, ani nestanovuje příslušný členský stát. Žalovaná vychází toliko ze skutečností, které jsou jí známy a které nelze vyvrátit, což v daném případě byly shody otisků prstů v systému EURODAC. Žalovaná uzavřela, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě je odůvodnila.

Replika žalobců

14. Žalobci v replice k vyjádření žalované poukázali na toliko stručné konstatování, že vzhledem k pozitivní shodě žalobců v systému EURODAC pro Bulharsko a Rumunsko musel žalovaná dospět k závěru, že předání je potenciálně možné. Zdůraznili, že žalovaná se v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III měla dostatečně zabývat skutečností, zda v případě Bulharska a Rumunska neexistují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl, či zda neexistuje riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. S touto skutečností se žalovaná vypořádala pouze zhodnocením, že jí není znám žádný rozsudek soudů nebo konstatování UNHCR či vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Rumunsku a Bulharsku k takovým nedostatkům docházelo. Žalobci označili za nepochopitelné, jak může žalovaná ve vyjádření k žalobě hodnotit současný stav azylového systému v Bulharsku, když se této skutečnosti nevěnovala v napadeném rozhodnutí. Nepoužitelnost zpráv žalovaná podle žalobců konstatovala zcela absurdně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 32 A 15/2017 žalobci uvedli, že nelze odhlédnout od toho, že UNHCR sice v posledním stanovisku z dubna 2014 shledal významné zlepšení podmínek i přístupu Bulharska k žadatelům o mezinárodní ochranu, ale přitom členské státy upozornil, že by měly individuálně posuzovat konkrétní případy žadatelů, kteří patří ke zranitelným skupinám. Obecné posouzení podmínek v Bulharsku by bylo možno považovat za dostatečné, pokud by se nejednalo o zranitelnou skupinu osob. Podle žalobců soud v předmětném rozsudku odkázal i na rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp. zn. 49 Az 56/2015 a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2016 (zde žalobci neuvedli spisovou značku, pozn. soudu), ze kterých má rovněž plynout požadavek individuálního posouzení podmínek v Bulharsku ve vztahu ke zranitelným skupinám. Žalobci zmínili také rozsudek Haagského soudu ze dne 13. 5. 2016, č 16/7663 a 16/7665, a články ze dne 30. 8. 2016 (nasazení vodních děl při nepokojích v uprchlickém táboře) a ze dne 24. 10. 2016 (nespokojenost migrantů s podmínkami v uprchlickém táboře Charmanli na jihu Bulharska) a vyjádření eurokomisaře Günthera Oettingera bez uvedení data, podle kterého jsou životní poměry žadatelů o azyl v Bulharsku takřka neúnosné. I z těchto informací lze podle žalobců usuzovat, že v případě zranitelných skupin nestačí jen obecné zhodnocení provedené žalovanou. Žalobci dále upozornili na to, že v Bulharsku není upraven proces k určení zranitelných osob a jsou překračovány povolené doby zajištění. Výroční zpráva Amnesty International 2016/17 podle žalobců uvádí, že se bulharští policisté vůči žadatelům o mezinárodní ochranu, obzvláště nezletilým, dopouštějí nelidského zacházení a tato jednání nejsou postihována; azylová a detenční zařízení nejsou uzpůsobena pro pobyt nezletilých; v srpnu 2017 byl i přes žádost o mezinárodní ochranu cizinec předán do Turecka navzdory rozhodnutí soudu, které realizaci předání zakazovalo; za registraci žádosti o azyl nebo v puštění na bulharské území vyžadují policisté úplatky; ve snaze vyhnout se právní regulaci ochrany nezletilých bez doprovodu svěřují bulharské orgány nezletilé do péče jiných cizinců bez toho, aby k nim měli nějaký vztah, a bulharské orgány sociálně-právní ochrany dětí nejsou schopny poskytnout sociální a právní pomoc nezletilým žadatelům o azyl a být jim nápomocny v azylovém řízení.
16. Žalobci poukázali na skutečnost, že u zranitelných osob, mezi které žalobci patří, je potřeba se zabývat tím, zda v případě jejich navrácení do Bulharska s nimi bude zacházeno způsobem zohledňujícím jejich zranitelnost, i přes krátkost času při prvotním rozhodnutí v řízení. Zdůraznili, že skutečnost, že žalobce ze strachu uvedl jinou totožnost, nemá být brána jako přítěžující a snižující důvěryhodnost. Jedná se o nezletilou osobu, která byla *sebrána* Policií České republiky. Žalobci dále podotkli, že žalovaná tuto skutečnost vůbec v rozhodnutí o zajištění nereflektovala a poukázala na to až ve vyjádření k žalobě. I přesto měla žalovaná vzít při rozhodování o zajištění v potaz přítomnost rodinných příslušníků žalobců ve Velké Británii, kterou žalobci mohli doložit. Žalovaná podle žalobců porušila § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédla ke všemu, co v řízení vyšlo najevo.

Správní spis

17. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce a) byl dne 19. 12. 2017 spolu s dalšími cizinci nalezen policejní hlídkou v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

návěsu bulharského kamionu, nedisponoval dokladem totožnosti, a proto byl téhož dne v 18:00 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona. Při zadržení žalobce a) uvedl datum narození „X“. Žalobci a) byly sejmuty otisky prstů s pozitivním výsledkem lustrace v evidencích EURODAC v Bulharsku a v Rumunsku. Společně se žalobcem a) se v předmětném návěsu bulharského kamionu nacházel i jeho bratr – žalobce b), který původně uvedl jméno a příjmení M. K.

18. Dne 20. 12. 2017 byl žalobce a) vyšetřen v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem se závěrem, že podle snímku pánve činí jeho kostní věk minimálně 20 až 21 let a podle snímku levého zápěstí kostní věk odpovídá rokům. Téhož dne v 13:36 hodin byl se žalobcem a) sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce a) uvedl datum narození „X“. Popsal, že z Afghánistánu odcestoval společně se žalobcem b) před dvěma lety do Íránu, Turecka a poté do Bulharska, kde jej zadržela policie, vzala mu otisky a dala mu formulář, kde bylo uvedeno, že pokud nepožádá o azyl, bude deportován. Nejdříve pobývali v Sofii, poté v uprchlickém táboře Vinrampa. Po necelých dvou měsících v Bulharsku odcestovali do Srbska, kde zůstali šestnáct měsíců. Následně odjeli do Rumunska, kde je zadržela policie, vzala ji otisky a žalobce a) podepsal žádost o azyl. Byl ve městech Giurgui a Timoșur v uprchlickém táboře, kde mu jeden Afghánec nabídl cestu dále do Evropy. Asi před třemi dny je odvezl z tábora, jeli autobusem asi dvacet minut a poté šli asi dvě hodiny pěšky na benzínovou pumpu, kde jim převaděč otevřel kamion a oni nastoupili. V kamionu byl asi dva dny, po jeho otevření v nějaké fabrice byli zadrženi policií. Za cestu měli zaplatit 1 000 Euro za osobu poté, co se dostanou do Evropy. Žalobce a) uvedl, že jeho cestovní pas zůstal v Afghánistánu. Na otázku, za jakým účelem cestoval do České republiky, žalobce a) odpověděl, že vůbec nevěděl, kam jede, chtěl jet do Anglie za svým otcem a bratrem. Žalobce a) nevěděl, jak dlouho pobýval na území České republiky, uvedl, že asi jen pár hodin. Byl si vědom toho, že by měl mít vízum a platný cestovní doklad. K rodinným vzbám v České republice a Evropské unii uvedl, že v Anglii žije jeho otec M. R., narozený „X“, bratr a malá sestra. Otec je občanem Velké Británie a žalobce a) na ambasádě Velké Británie v Islámábádu žádal o pobyt za účelem sloučení s otcem, ale trvalo to dlouho, tak zvolil tuto cestu. Na otázku, zda má nějaký důvod, který by mu bránil v návratu do Afghánistánu, žalobce a) odpověděl, že tam není bezpečno, lidem, kteří mají příbuzné v cizině, hrozí únosy; také chce žít se svou rodinou v Anglii. Na území České republiky nemá žalobce a) žádné vazby, jen tudy projížděl. V Afghánistánu žalobce a) nic nemá, žije tam jeho matka, která si již vyřizuje pobyt v Anglii u jeho otce. Kdyby tam byl vrácen, šlo by mu o život a možná už tam brzo nebude žít ani jeho matka. Žalobce a) souhlasil s tím, aby s ním byl zajištěn i jeho nezletilý bratr, protože se o něj musí starat. Žalobce nevěděl, zda bylo jeho azylové řízení v Bulharsku a v Rumunsku ukončeno.
19. Následně bylo dne 21. 12. 2017 vydáno žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci téhož dne.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
21. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
22. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Nejprve se soud zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobců do Rumunska či Bulharska a tvrzených systémových nedostatků tamních azylových řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v těchto státech. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
24. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“

25. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobců do jiného členského státu alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Tato povinnost není nikterak vázána na obsah tvrzení zajišťovaného cizince, neboť podle § 50 odst. 3 správního řádu musí žalovaná zkoumat, zda nejsou naplněna kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovená v jeho druhém pododstavci, ex offio (tedy z úřední povinnosti).
26. Se žalobci lze tedy souhlasit v tom, že žalovaná měla povinnost zabývat se reálností jejich předání do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání žalobců do jiného členského státu není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotyčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době, kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu.
27. V projednávané věci ze zjištění žalované na základě shody otisku prstů i z vlastní výpovědi žalobce a) vyplynulo, že v minulosti požádal o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku a v Bulharsku. Podle těchto zjištění žalované přicházelo v úvahu předání žalobců do Rumunska nebo do Bulharska, případně do jiné členského státu, který později určí k tomu příslušné Ministerstvo vnitra. Po žalované, která k tomu není nadána pravomocí, nelze požadovat, aby sama zkoumala, do kterých dalších členských států by žalobci teoreticky mohli být předáni podle nařízení Dublin III, proto považuje soud za zcela dostatečné, pokud žalovaná hodnotila realizovatelnost předání a existenci případných překážek pouze ve vztahu k uvedeným dvěma státům.
28. Skutečnost, že žalobce a) ve své výpovědi hovořil o otci žijícím ve Velké Británii a snaže žalobců dostat se za ním, ještě sama o sobě nezakládá povinnost žalované zkoumat reálnost případného předání do Velké Británie. Žalobci by si měli uvědomit, že v době rozhodování žalované bylo prokázáno pouze to, že státem příslušným k posuzování jejich žádosti o mezinárodní ochranu je Bulharsko a Rumunsko, a to na základě shody otisků jejich prstů v systému EURODAC. Naopak skutečnost, že otec žalobců opravdu žije ve Velké Británii a že mohou být reálně naplněna kritéria pro určení Velké Británie jako státu příslušného k posuzování jejich žádosti, v řízení prokázána nebyla. Žalobci před vydáním rozhodnutí nepředložili ani navrhli žádný důkaz o tom, že jejich otec skutečně ve Velké Británii žije. Jednalo se toliko o ničím nepodložené tvrzení žalobce a), který již před tím ve snaze získat lepší postavení nezletilé osoby bez doprovodu uváděl nepravdivé údaje o svém datu narození. Uvedení nesprávného data narození při zadržení Policií České republiky nelze podle názoru soudu svalovat na jakoukoli obavu spojenou s tímto zadržením, neboť Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce a) uvedl správné jméno i příjmení, tudíž jeho cílem nebylo skrýt svou pravou identitu z důvodu jakýchkoli obav, nýbrž výhradně dosáhnout toho, aby s ním bylo zacházeno jako s nezletilým. V důsledku toho lze oprávněně konstatovat sníženou důvěryhodnost žalobce a). Ověřování toho, zda by Velká Británie mohla být státem příslušným pro posuzování žádosti žalobců o mezinárodní ochranu, by za dané situace podle názoru soudu přesahovalo rámec řízení o jejich zajištění i kompetence samotné žalované, neboť – jak již bylo zmíněno – toto přísluší Ministerstvu vnitra.

29. Z hlediska oprávněnosti žalované rozhodnout o zajištění žalobce a) přitom považuje soud za klíčové to, zda existuje alespoň jeden stát, který je příslušný k rozhodnutí o jejich žádosti a kam je předání žalobců alespoň potenciálně možné, tj. stát, u kterého není předání *a priori* vyloučeno z důvodu systematických nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná z tohoto pohledu prověřovala dva státy, ve kterých žalobci již v minulosti o mezinárodní ochranu požádali, a u obou zjistila reálnost potenciálního předání. Neposouzení reálnosti předání do Velké Británie, resp. existence případných systematických nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III ve vztahu k této zemi, nepovažuje soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti za pochybení žalované a v chybějící úvaze o možnosti předání žalobců do Velké Británie nespátřuje soud ani tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. To platí tím spíše za situace, kdy sami žalobci podle vyjádření žalobce a) usilují o to, aby se do Velké Británie dostali. V tomto kontextu se jejich požadavek na posouzení existence případných systematických nedostatků ve Velké Británii jeví soudu absurdním.
30. Soud připomíná, že žalovaná u Bulharska a Rumunska neshledala systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, když na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že z úřední činnosti nemá k dispozici žádné informace a není jí znám žádný rozsudek krajského nebo Nejvyššího správního soudu, případně jiného členského státu Evropské unie, nebo jakékoli konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Rumunsku nebo v Bulharsku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v těchto státech. Žalovaná dále poukázala na to, že Česká republika vede tzv. dublinská řízení, na základě kterých jsou žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, neoprávněně pobývající na území České republiky, předáváni do Rumunska a Bulharska, a uzavřela, že přemístění žalobců je v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nedostatky podle tohoto článku nebyly zjištěny a předání je možné. V tomto ohledu je podle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela dostačující a přezkoumatelné.
31. Žalobci by si měli uvědomit, jak ostatně sami správně naznačili v žalobě, že žalovaná posuzuje reálnost předání pouze předběžně. V této souvislosti je třeba zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „*Policie České republiky je při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, a to v tom rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení.*“ Této povinnosti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaná

v projednávané věci dostála, když navíc žalobci v průběhu správního řízení neuváděli žádné skutečnosti, které by jakkoli nasvědčovaly tomu, že v Bulharsku nebo v Rumunsku existují systematické nedostatky týkající se azylového řízení nebo podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle názoru soudu by podrobnější zkoumání těchto otázek v řízení

o zajištění žalobců vzhledem k absenci relevantních tvrzení z jejich strany jednoznačně překračovalo rámec tohoto řízení i kompetenci žalované, neboť zevrubné zkoumání případných překážek předání cizince přísluší správnímu orgánu, který povede vlastní řízení o předání.

32. Na údajné systematické nedostatky, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v Bulharsku a Rumunsku, a údajné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie žalobci poprvé poukázali až v žalobě, proto podle názoru soudu nelze žalované vytýkat, že se těmito skutečnostmi nezabývala. Za situace, kdy žalobci nijak neupřesnili, jak konkrétně je měly jimi popisované skutečnosti zasáhnout, soud dospěl k závěru, že tato obecná tvrzení nejsou způsobilá vyvrátit (toliko předběžný) závěr žalované o reálnosti naplnění účelu zajištění, tj. předání žalobců do Bulharska, eventuálně do Rumunska. Žalobci v žalobě toliko citovali ze zpráv, které v okamžiku zajištění žalobce a) byly již více než rok (některé i více než tři roky) staré, tedy nikoli aktuální. Soud je proto vyhodnotil jako irelevantní.

K popisu restriktivních omezení pohybu žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku soud dodává, že právní úprava popisovaná ve zprávě Ministerstva zahraničí USA se v základních rysech shoduje s českou právní úpravou.

33. Pokud žalobci upozorňovali na to, že UNHCR apeloval na členské státy, aby prováděly individuální posuzování konkrétních případů, a to zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám žadatelů, soud zdůrazňuje, že základním předpokladem individuálního posouzení, který platí i pro zranitelné osoby, je existence nějakých relevantních tvrzení, která by měla být prověřována. Žalobci však ve správním řízení žádné skutečnosti, které by mohly být jen naznačit nutnost bližšího zkoumání potenciálních překážek předání, netvrdili. Žalobce a) pouze uvedl, že v Bulharsku obdržel formulář, podle kterého bude deportován, pokud nepožádá o azyl. Samotná tato skutečnost ovšem nevyvolává nutnost individualizovaného posuzování situace v Bulharsku ve vztahu k žalobcům, neboť – zjednodušeně řečeno – platí podobná pravidla (možnost předejit vyhoštění z důvodu nelegálního vstupu a pobytu na území podáním žádosti o azyl) ve všech členských státech Evropské unie včetně České republiky.
34. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobci sami žádné konkrétní negativní zkušenosti, které by mohly zakládat pochybnosti o existenci systematických nedostatků v Bulharsku či Rumunsku, neuvedli, a proto soud považuje vyhodnocení provedené žalovanou za plně adekvátní. Absence konkrétních tvrzení žalobců pak podle názoru soudu značně kontrastuje s jejich následným požadavkem na zohlednění jejich individuální situace. Pokud žalobci žádné relevantní skutečnosti netvrdili, nelze žalované vytýkat, že nezohlednila údajné individuální okolnosti (charakteristiky), které rozhodně není povinna si domýšlet. Jen na okraj k tomu soud poznamenává, že žalobce a) záměrně uváděl nepravdivé údaje o svém věku (vydával se za nezletilého), a teprve po provedení vyšetření kostního věku uvedl datum narození odpovídající výsledkům tohoto vyšetření. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(„X“); důvěryhodnost jeho tvrzení je tím poněkud oslabena a jeho individuální charakteristiky jsou přinejmenším sporné. Při neexistenci relevantních tvrzení ohledně azylové procedury a podmínek přijetí žalobců v Rumunsku či Bulharsku soud zároveň neshledal ani tvrzenou nedostatečnost zjištění žalované ohledně tamní situace a nepřisvědčuje ani námitkám žalobců, že žalovaná nezjistila stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a neopatřila si dostatek důkazů, čímž měla porušit § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 správního řádu.

35. Vycházejí z výše uvedeného soud konstatuje, že se žalobci mýlí, pokud se domnívají, že není dán důvod k omezení jejich osobní svobody, neboť účel zajištění nemůže být naplněn. Předání žalobců do jiného členského státu Evropské unie totiž *a priori* vyloučeno není, tudíž účel zajištění naplněn být může. Žalobcům lze přisvědčit, že zbavení osobní svobody jednotlivce musí být vždy výjimečným opatřením, při nemožnosti uplatnit mírnější donucovací prostředky, musí trvat co nejkratší dobu a být úzce spjato s účelem zajištění. Tyto požadavky však byly v projednávané věci naplněny. Žalobci ostatně netvrdili, že by existovala nějaká konkrétní možnost uplatnit mírnější donucovací prostředky, ani že by doba trvání zajištění byla nepřiměřeně dlouhá. K účelu zajištění se již soud vyjádřil výše. Soud připomíná, že žalobci v České republice nikoho nemají a nedisponují ani cestovními doklady a vízy, které by jim umožnili Českou republiku opustit a legálně se dostat do Velké Británie. Jedinou jejich možností tak je vyčkat oficiálního předání v zařízení, které k tomu slouží a do něhož byli při splnění zákonných podmínek umístěni, tj. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová.
36. Své námitky upozorňující na právo na osobní svobodu, právo na rodinný a soukromý život a na nejlepší zájem dítěte žalobci nijak nekonkretizovali, když neuvedli, jak mělo být do těchto jejich práv v rozporu se zákonem zasaženo, resp. v čem konkrétně mělo spočívat jimi požadované zkoumání nejlepšího zájmu dítěte ze strany žalované v daném řízení. Vzhledem k tomu, že žalobci v žalobě nijak nekonkretizovali, v čem mělo spočívat údajné porušení § 68 odst. 2 správního řádu, upravujícího požadavky na výrokovou část rozhodnutí, ani v čem spatřoval porušení čl. 3 a 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud se těmito námitkami nemohl podrobněji zabývat a toliko obecně konstatuje, že žádná taková pochybení v daném případě nezjistil.
37. Ve vztahu k soudním rozhodnutím, na která žalobci odkazovali v replice, soud podotýká, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2017, č. j. 32 A 15/2017-22, řešil zajištění matky a jejích tří nezletilých dětí ve věku jednoho až tří let, u nichž lze předpokládat zcela jiné (podstatně vyšší) nároky, pokud jde o podmínky v uprchlických zařízeních, než u dospělého žalobce a) a šestnáctiletého žalobce b). Tato významná odlišnost, kdy zvýšené nároky malých dětí jsou skutečností zjevnou, již se nepochybně správní orgán rozhodující o zajištění musí při posuzování existence systematických nedostatků zabývat, zatímco nároky žalobců se již velmi blíží potřebám dospělých osob, vedla zdejší soud k závěru, že argumenty uvedené v žalobci zmiňovaném rozsudku nejsou pro projednávanou věc přílehlavé.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

38. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení zákona o pobytu cizinců, správního řádu ani dalších právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž zákonné a přezkoumatelné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. ledna 2018

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.